

ofte paa tilsyneladende kristelig Grundlag gøres gældende, at Mennesker ved Kærlighed og Opofrelse kommer i et væsentligt andet Forhold til Gud end f. Ex. ved Sandhedstrang eller Retfærdighedsfølelse el. a. lign., kan jeg slet ikke se hjemlet i Jesu Ord. Den Kærlighed, Jesus lærer og kræver, hviler paa en hel anden Grund og fødes paa en hel anden Maade end den her omtalte. Og Aarsagen, hvorfor jeg ikke tror, at Gud, der er Kærlighed, tager særlig vor Elskens for gode Varer, forekommer mig indlysende. Hvad der skal bestaa for ham, maa have Evighedsmærket: det maa være fuldkomment og uforkrænkeligt. Men alt menneskeligt mærkes af Ufuldkommenhed, af Synd. Derfor har den blot menneskelige Kærlighed — hvor stor dens Værd kan synes Menneske og Menneske imellem — alligevel ikke Evighedsværd. Den Kærlighed, der har Værd i Guds Øjne, og som han søger og kræver af dem, der vil høre ham til, kan jeg efter Bibelens Ord ikke se anderledes, end som den, han selv skaber i det Menneskehjærte, der ad Frelsens Vej er ført ind til Samfund med ham, den er en Meddelelse af Guds eget Væsen. Eller med andre Ord, jeg tror, Mennesket er saaledes affaldet fra Gud, at intet, hvad det gør paa egen Haand uden Gud, kan bestaa for Gud, men kun, hvad Gud selv virker i og gennem et Menneske faar hans fulde Velbehag. Vejen til at komme under Guds omskabende Behandling er Troen paa Jesus Kristus, det personlige Forhold til ham, med alt, hvad det forudsætter og indeholder.

Hvis Du vil lægge Mærke dertil, saa er det ikke Mennesker, der har spildt deres halve Liv i Vantro og først sent kom til Sandhedens Erkendelse, der især ser saaledes paa Mennesket. Hvis det ikke ogsaa var Jesu Dom om os, kunde det „mørke Syn“ i saa Fald maaske tilskrives sørgelige Erfaringer, det Liv i Synd, som Vantro altid paa en eller anden Maade nødvendig fører med sig. Men netop de, der aldrig var helt borte fra Gud, og som derigennem spares for mange Fejlsyn og Fejlgreb, netop de udtaler denne Dom over Menneskenaturen, over deres egen Naturs Udygtighed til alt godt. Paulus var vel den mellem Jesu Disciple, der før sin Omvendelse stræbte mest efter Hellighed gennem Lovens Opfyldelse, men der er ingen, som i stærkere Ord end han bryder Staven over al blot menneskelig Retfærdighed og Godhed, og op gennem Tiderne det samme: saaledes Luther, saadan Pascal. Ja, det synes som om netop disse unge rene Sind stærkest har bevaret Evnen til at maale Forskellen mellem Guds Krav og vor Fyldestgørelse deraf; som Mangel paa Syndserkendelse jo overhovedet kommer af Mangel paa Idealitet.

Jeg ved jo, at denne Opfattelse er stik mod, hvad der udenfor Kristendommen gaar og gælder for det rette. Men saa vidt jeg kan se, er det meste af Kristi Lære, — naar den da ikke